

DOMOV VESMÍRNEHO DRAKA

Fantastické příběhy ze školy
pod hradem

Peter
Bartoňek

Ilustroval
Martin Ondrušek

DOMOV
VESMÍRNEHO
DRAKA

DOMOV VESMÍRNEHO DRAKA

Fantastické příhody zo školy pod hradom

Peter Bartoněk

slovar

Text © Peter Bartoněk 2024
Ilustrácie © Martin Ondrušek 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6585-6

OBSAH

Zvláštne veci	7
V múzeu ako vo vesmíre	10
Pukance	18
Kde to sme?	28
Neznáma planéta	35
Šejla	42
Kamilka má nápad a Jonáš plán	51
Ako (ne)chytiť androida	58
Prefekt Floda	68
Temný les	75
Kamilka neohrozená	83
Cesta z lesa	89
Akcii velia dievčatá	97
Prečo je Floda naštvaný	109
S jedlom prichádzajú nápady	115
Hubový urýchľovač častíc	125

Veľké problémy s malými ursami	135
Tvrдый oriešok	142
Zázrak	149
Nový deň	155
Semienko planéty	163
Späť v múzeu	176

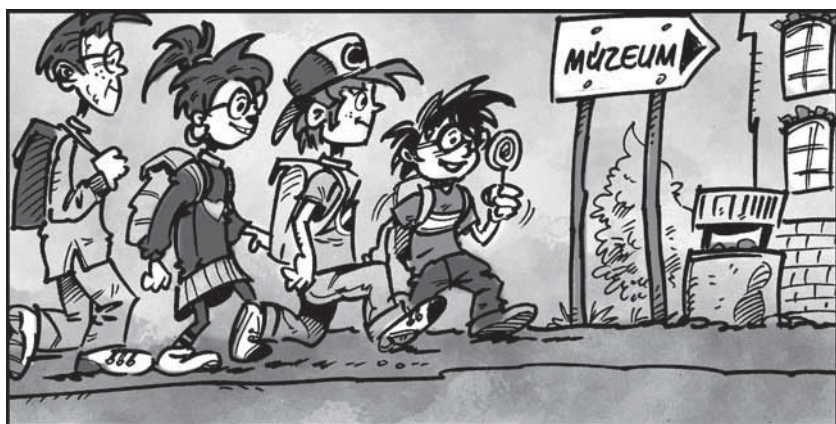

ZVLÁŠTNE VECI

V škole pod hradom sa neustále niečo deje. Nie je to tak dávno, čo sa v podzemí objavili zvláštne zapáchajúce stvorenia, ktoré uniesli kuchárku, uväznili pani učiteľku a troch štvrtákov. Chvíľu to vyzeralo, že deti budú bez obeda, no vďaka odvážnym dievčatám, ktoré sa obludám postavili, dopadlo všetko dobre.

V skutočnosti sa v škole pod hradom dejú aj oveľa zvláštnejšie veci. Jedna taká sa stala pred týždňom. Jonáš zo 4. B dostal šestku. Je to zvláštne, pretože známok je len päť, pričom najlepšia je jednotka a najhoršia päťka. No a Jonáš dostal šestku. Bolo to totiž takto: v stredu mal odovzdať projekt z matematiky. Odovzdal ho vo štvrtok na hodine prírodovedy. Pani učí-

teľke bolo hned' jasné, že projekt nevypracoval sám, že ho ktosi urobil namiesto neho. Bol totiž v taliančine, a keďže pani učiteľka na rozdiel od Jonáša ovláda taliančinu excelentne, po prečítaní zistila, že je to recept na špagety. Na recepte na špagety nie je nič zlé, ibaže tento bol plný chýb a obsahoval ingrediencie, aké do špagiet určite nepatria. Napríklad sponky do vlasov a krém na topánky. Keďže Jonáš projekt odovzdal neskôr, na inej vyučovacej hodine, pričom vôbec nebol z matematiky, ale z predmetu, aký sa na škole ani nevyučuje, a ešte

k tomu ho neurobil sám a bol plný chýb, dostal šestku. Nieкто by si povedal: tak mu treba, no Jonáš také veci nerobí naschvál, Jonáš je len jeden veľmi roztržitý chlapec, ktorý ustavične myslí na hlúposti, a ak to ide, tak ich aj skúša.

Vskutku zvláštne veci sa dejú v škole pod hradom a niekedy aj mimo nej. Ako napríklad vtedy, keď sa deti s pani učiteľkou vybrali na výstavu do múzea.

V MÚZEU AKO VO VESMÍRE

Chiara sa motala v parku a šomrala na celý svet. „Prekliate múzeum! Poondiata výstava! Načo sme sem chodili?!“ Bola by pokračovala v hundraní, ibaže veverička v korune stromu, pod ktorým stála, prebehla po konári, chvostom zavadila o gaštan a ten sa uvoľnil. Padal z poriadnej výšky, ale to Chiara nevedela. Zistila to až vtedy, keď jej drisol na hlavu.

„Au!“

Odrazil sa od jej šišatej makovice, dopadol jej na plece, zelené puzdro prasklo, roztvorilo sa a uvoľnilo lesklý hnedý gaštan, ktorý sa jej skotúlal rovno do vrečka na kabáte.

„Čo to má byť?!“ zahromžila. Jednou rukou si šúchala hlavu, druhou siahla do vrečka.

V dlani sa jej zaleskol gaštan. Bol veľký ako zemiak. Taký ešte nevidela. Tvár sa jej rozťahovala do blaženého úsmevu. „Jéééj, gaštan,“ poťažkala ho v dlani a vyleštila rukávom kabáta.

„Chiara!“ zavolala na ňu pani učiteľka. „Ideme!“

„Ale veď už idem,“ odvrkla, schovala gaštan do vrečka a namosúrene sa vrátila k ostatným. Neznášala školské exkurzie a vlastne nemala veľmi v láske ani školu. Vždy od nej niekto niečo chcel. Čítaj, počítaj, piš! Liezlo jej to na nervy. Ak má niekto chuť čítať alebo písať, tak nech si číta alebo píše, prečo ju s tým otravujú?

Na dverách múzea bolo veľkými červenými písmenami napísané ŤAHAŤ. Jonáš, chlapec s plavými vlasmi a veľkými hnedými očami, schmatol kľučku dverí a z celej sily do nich zatlačil. Dvere sa ani nepohli.

„Je zatvorené,“ oznámil pani učiteľke.

„Je tam napísané ťahať, nie tlačiť,“ upozornila ho Kamilka. Spolužiaci sa mu smiali. Jonáš sa smial s nimi.

Bolo presne osem hodín. Slnko veľmi neochotne vykúkalo spoza obzoru, akoby sa mu ani nechcelo vyliezť. Dvere múzea sa otvorili.

„Prajem vám dobré ráno,“ privítal ich vysoký, usmievavý chlap v tričku s obrázkom Saturnu. Sprievodca. „Dnes vás čaká ohromné vesmírne dobrodružstvo!“

„Nuda...“ zamrmlala Chiara a šuchtala sa za ostatnými do šatne.

„Mýliš sa, slečna,“ nesúhlasil sprievodca. „Vesmír je fascinujúci, dych berúci, a i keď tomu nebudeš veriť, môže byť veľmi nebezpečný. Na niektorých planétach by sme pre neznesiteľné teploty nevydržali ani chvíľu. Na iných by nás rozpučila gravitácia alebo by sme sa stali obeťami počasia, aké na Zemi nemá obdobu.“

„Ja som čítal, že na Venuši prší železo,“ ozval sa Jonáš.

„Keby len to!“ sprievodca výstražne dvihol ukazovák. „Na niektorých planétach dokonca

prší kyselina alebo ich atmosféru tvoria plyny, ktoré sú pre ľudí nedýchatelné.“

„Vo vesmíre sú čierne diery, ktoré sú podľa vedcov bránami do iných dimenzií,“ prehovorila múdro Kamilka.

„Zaujímavá teória. Môže a nemusí byť pravdivá. Vedcom sa totiž zatiaľ nepodarilo zistiť, či je to tak. Neexistuje sonda, ktorú by dokázali vyslať k čiernej diere, a keby aj, nik netuší, či by sa vrátila celá. A či by sa vôbec vrátila. Možno by skončila v inej dimenzii alebo by ju tlak v blízkosti čiernej diery roztrhal na kusy.“

„Sonda, diera, pršiacie železo... No a čo. Čo ma po tom...“ frflala Chiara. „Keby ste tu mali aspoň niečo jesť... Nestihla som raňajky.“

„Chiara!“ napomenula ju pani učiteľka.

„Budeš sa čudovať, ale máme,“ odpovedal Chiare sprievodca. „Na našej výstave nájdeš čokoľvek, dokonca aj repliku vesmírnej stanice s vybavením, ktorá je na nerozoznanie od tej, čo sa vznáša na obežnej dráhe Zeme. A na vesmírnej stanici nesmie chýbať kuchynka, kde si astronauti môžu pripraviť voľačo pod zub,“ usmial sa. „Keďže sme vedeli, že dnes prídete, dali sme do kuchynky mikrovlnku, takže si môžeš pripraviť pukance.“

„Máte pukance?“ na Chiarinej tvári sa objavil úsmev.

„Máme aj horúcu čokoládu a kávu pre pani učiteľku,“ žmurkol sprievodca.

„Táto výstava je venovaná vesmíru a astronómii. Je to interaktívna výstava, kde si môžete vyskúšať, čo sa vám zachce. Mňa vôbec nepo-

trebujete. Ja som vás len prišiel privítať. O všetkom, čo tu máme, sa dočítate na informačných paneloch pri jednotlivých exponátoch. Máte záujem posedieť si v kokpite raketoplánu? Tam je!“ ukázal prstom na repliku vesmírneho plavidla. „Chce si niekto vyskúšať beztiažový stav? Na to je určené zariadenie Zero Gravity, ktoré sa využíva pri výcvikovom programe budúcich astronautov. Túžite po pukancoch? Navštívte našu medzihviezdnu kuchynku,“ rapotal sprievodca ako v reklame, a než stihol čokoľvek dodať, deti sa rozbehli každé iným smerom. Všetky okrem Jonáša.

„Máte tu, prosím, vesmírny záchod?“ opýtal sa.

„Samozrejme,“ sprievodca ukázal na kovový kváder v rohu.

„Ďakujem,“ Jonáš s rukami za chrbtom vykročil k záchodu a v hlave snoval plán. Keby mu bol sprievodca videl do hlavy, určite by mu nedovolil vesmírny záchod navštíviť. Keby bol

vedel, že Jonáš je jediný žiak v histórii školy, ktorý dostal šestku, bol by mu bránil v návšteve záchoda vlastným telom. Keby bol čo i len šípil, že Jonáš je schopný vyskúšať veci, aké iným nikdy v živote vyskúšať nenapadnú, bol by zatvoril vesmírny záchod na päť zámkov a previazal ho reťazou. Ibaže sprievodca nič z toho netušil.

Jonáš došiel k záchodu a dôkladne si ho obzrel. Nelíšil sa od prenosných búdok, aké videl na festivale, azda s výnimkou toho, že táto nebola plastová, ale zo zliatiny. Vnútri vyzerala ako toaleta vo vlaku. Kovová záchodová misa, kovové umývadlo. Všetko pevne na svojom mieste.

„Tak teraz oprobujem, čo dokážeš!“ Jonáš vytiahol z vrecka vreckovku, hodil ju do misy a spláchol. Vreckovka zmizla. „Všetko, čo sa nachádza na vesmírnej stanici, musí byť prispôbené extrémnym podmienkam a musí vydržať enormnú záťaž,“ uvažoval nahlas, vy-

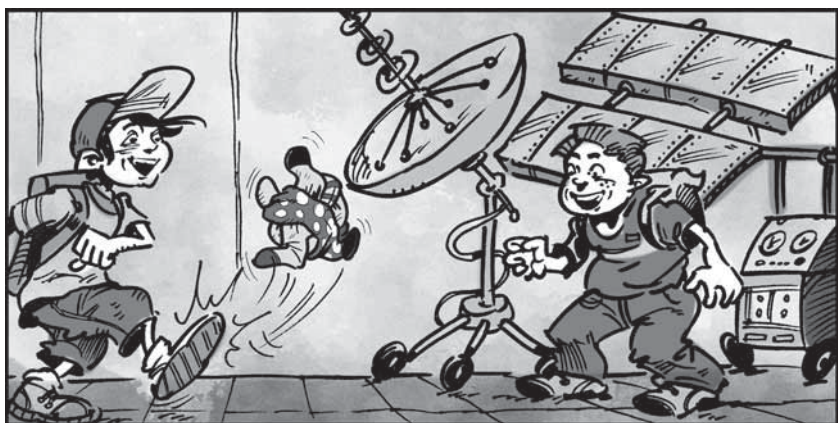
zul si topánku, potom ponožku a tú spláchol. Toaleta ponožku zhltna ako nič. Na rad prišla košeľa. Nevládla žiadny odpor. „Pozoruhodné!“ poznamenal ako vedec, venujúci sa výskumu. Dal si dole sveter a napchal ho do misy. „Tak! A teraz sa ukáž!“

PUKANCE

Interaktívne výstavy sú pre deti mimoriadne nebezpečné. Hrozí totiž, že z exponátov neostane vôbec nič. Deti totižto vyskúšajú nielen všetko, čo sa vyskúšať dá, ale aj to, čo sa vyskúšať nedá. Vesmírne zariadenia by preto nemali testovať vedci či inžinieri, ale deti. Žiadnemu vedcovi na svete nikdy nenapadne zažať svetlo topánkou alebo ohrievať si jedlo na raketových motoroch.

Tak si napríklad chlapci zo supervýkonnej antény, pomocou ktorej sa dá komunikovať medzi riadiacim strediskom na Zemi a vesmírnou stanicou, vyrobili bránku a so zrolovanými ponožkami jedného z nich hrali futbal. Dievčatá sa zas v ubytovacích kabínach pre astronautov snažili zažať svetlo, ale vypínač bol na strope

a žiadna naň nedočiahla. Preto triafali vypínač topánkami. V kuchynke, kam práve dorazila Chiara, sa tlačil zástup hladošov.

„To ste sa sem museli nahrnúť všetci?“ zavrála. K mikrovlnke sa nedalo dostať. Teda, takmer sa nedalo dostať ani do kuchynky, pretože bola plná na prasknutie. Jeden spolužiak si pripravoval čokoládu, ďalší otváral konzervu ananásu a iný si vyplachoval ústa v umývadle, pretože v dobrej viere, že objavil cukor, zjedol lyžicu soli. Kdesi vpredu pri káfovare sa

pani učiteľka obliala kávou. Vlastne, neurobila to tak celkom sama, ktosi do nej vrazil.

„Kašlem na vás!“ Chiara schmatla balíček pukancovej kukurice, pretlačila sa pomedzi spolužiakov von z kuchyne a rozhliadla sa. „Tam!“ pozrela na veľký informačný panel, na ktorom bola fotografia raketového motora s obrovským plameňom. „Ja si tie pukance urobím po svojom...“ zašomrala a vykročila priamo za nosom.

Pri reaktívnom vodíkovom motore stála Kamilka. Bol od nej päťkrát väčší. Pozerala strie-

